

Timur och Zophry.
Pastoral. Af C.A.
Gyllenram.
Stockholm, tryckt
hos Anders...

Gyllenram, Carl Anton,

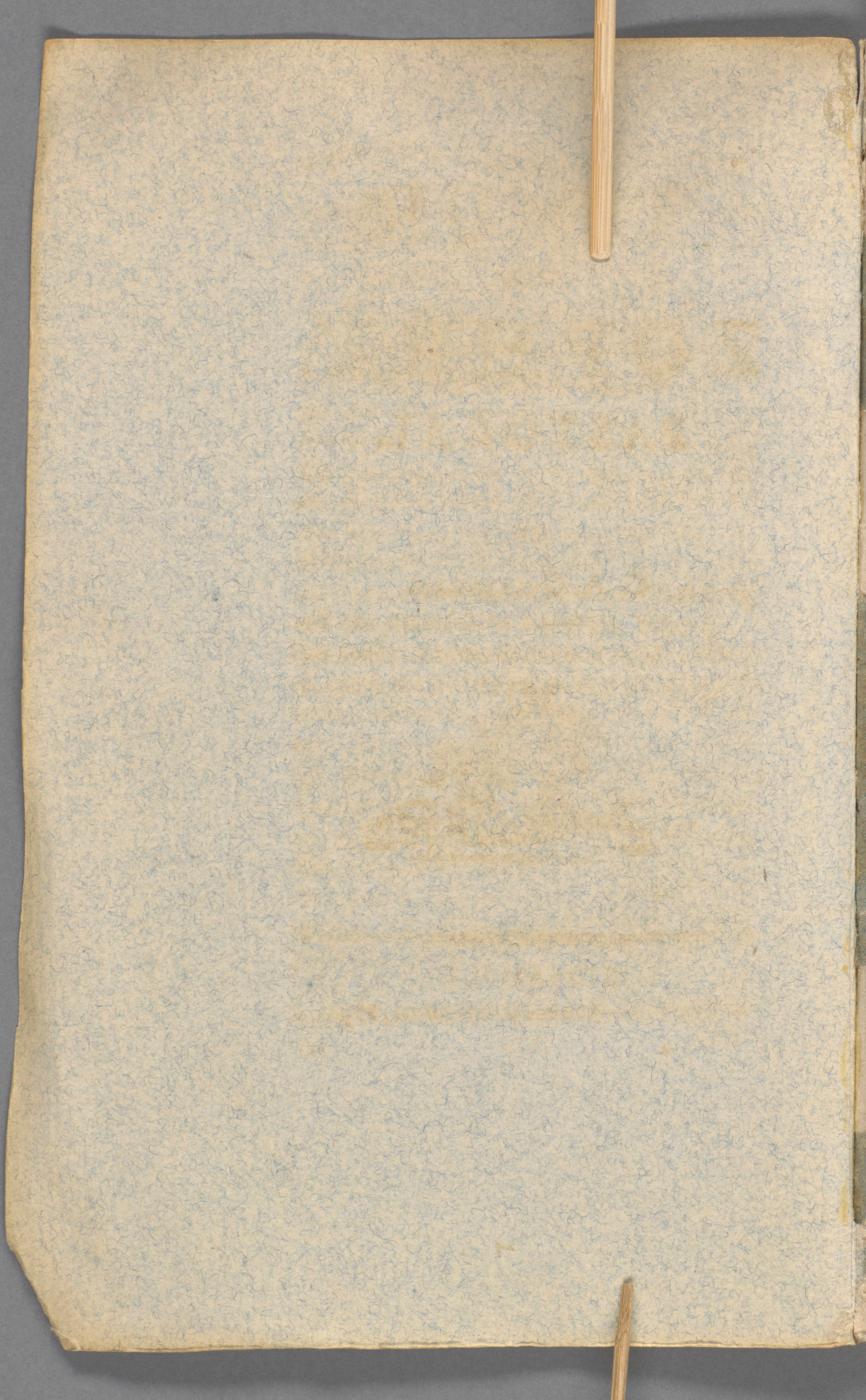
1700-1829 59 A Br.

National Library
of Sweden

GULLENRAM, G.

Roman
1700-t.
(Pr.)
1700-1829

Roman
1700-1829
By
1700-1829

TIMUR
OCH
ZOPHRY.
PASTORAL.

AF
C. A. GYLLENRAM.

STOCKHOLM,
Tryckt hos ANDERS ZETTERBERG, 1792.

Til Kønnet.

Vid början af den vår som Himmelen ofs skänker
Hvad väckte först min Sjal ur tanklösheten opp,
Om ej et lifvande och outhörligt hopp,
Som gör att hvarje tånke, för mig jag bildadt tänker?
Behageliga kön! et offer jag Er här,
Må det i Edra bröst en sådan känsla väcka
Som evigt om och skön, skall evigt liflig råcka
Och ådlare än alt, en ständig sällhet är!
Likt Västervindens flygt, då utaf lusten buren,
Han ilar från sin ort at vidt de rymden fly,
Ett vålde börjades vid början af Naturen
Och slutas vid des slut, med vållust ständig ny.

Låt Sångens klagande i djuphet tankan sänka
Som eldar Eder hog til männ'skostlågrets väl;
Och Sångens glättighet de muntra nöjen skänka
Som Himlen åmnade at hvarje ömsint Sjal.

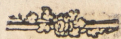
C. G.

TIMUR OCH ZOPHRY. PASTORAL.

T*imur* vistades i en ödemark uti skogens djupaste skymning. Dets lilla koja var grundad vid foten af ett berg, lika aldrig med Naturen. Förgäfves sökte Solens lifvande värma tränga sig till detta ensliga nåste. Hennes strålar stannade vid topparna utaf lummiga tråd, hvilkas spetsar, lika aftonmolnets gyllende rand, gäfvö Eremiten ljus i sin hydda. Hans båga skafsade honom en styrkande föda ibland djurskarans undransvärda mängd, och frukten af åtskilliga tråd var hans vanliga aftonspis. Då han hvilat af jagten och åtit sig mått, utvalde han, uti åtankan af det förflutna och

forskande om framtida öden et tidsfördrif, som i ensamheten alltid utgör det verkfammasse uti själen.

Långe hade *Timur* med förtjusning anfedt sin enslighet och ej trodt sig mer kunna lefva lycklig i sällskap med de dödelige; förlusten af det ömma och lyckliga lif han fordom varit nära at njuta, hade orsakat denna förvirrade kallfinnighet; men sluteligen upkom begår hos honom at åga en vän, som han kunde öfvertala at följa sig til sin koja och där lefva med honom i samma stillhet och armod. Ensam talade han, och hvad han talade diktades af djupt begrundande: Skulle himmelen förgåfves hafva danat mig: Icke är min varelse åmnad åt den ensamma lefnad som åtföljer detta mörka hemvist? Om det ömma och lifliga flyr från mina tankar, om forgera skingra min munterhet, kan ju det sköna i naturen likväl återföra mitt lugn, men ensam - - Nej, en vän vill jag söka.

Tankfull gick han inåt skogen, i affigt at uptänka medel til sitt beslut; men huru förundrad blef han icke, at på långt håll tycka sig se en menniska som nalkades honom.

nom. Den okändes bestörtning blef ej mindre och *Timur* talade först:

Verldarnas Uphofsman har utan tvifvel fåndt dig, att underrätta mig om möjligheten af mina önskningars upfyllande. Långe har jag tilbragt min tid i detta dystra hemvist, och fastän tiden beröfvat mig det, som skulle gjordt verlden för mig till et Paradis, och jag följakteligen icke utan afsky och ångslan borde kunna anse henne, fåger mig dock förnuftet det jag icke är ämnad att tilbringa min öfriga tid uti mörker och ensamhet.

Det är derföre, O! Gudarnas mågtiga fåndebud! jag önskat åga en vän som ville följa mig til min boning, och om jag ej kan finna den, tänker jag aldeles öfvergifva denna ödemark, som hittills varit mig kår, för at åter söka min fällhet uti betraktandet af de ställen, hvarest jag varit den lyckligaste ibland de Dödelige.

Jag tviflar ej at du gifver mig tillkänna hvad lycka jag kan hoppas af mitt tillämnade försök; tala blott, Du skogarnas Skydds-Ångel! Jag skall höra dig med nöje och upmärksamhet.

Ehuru förvånad den okände blef af *Timur*'s tal och närvaro, ågde han likväl nog förstånd, at finna värdet af sitt möte. Han talade och satte *Timur* i förundran:

Jag är ej den Skydds-Ångel du påkallat, sade han; men jag är dock öfvertygad om des närvaro af ditt undransvärda tal: Man kallar mig *Zophry* och min boning är på andra sidan om berget. Våra tankar ledas af samma ljus; jag söker en vän äfven som du, och jag tror mig funnit den uti dig. Himmelen har besparadt mig en besvärlig vandring, som jag förefatt mig, för at vinna min önskan. För mig til din hydda, vörnadsvärde yngling! Vårt lefnadsfält kan blifva lika, sedan vi båda vunnit vår äftundan; och glädjens sol lærer uplysa våra mörka boningar.

Mina händelser äro rörande, sade *Timur* til sin nykomne gäst, och den jag minst väntat mig är at finna en dödlig intråda med mig i detta ensliga näste. Huru ljuf skall icke min lefnad blifva efter detta intagande nöje!

Zophry kunde ej nog förundra sig öfver den besynnerliga öfverensstämmelse han fann i sin och sin vårds boningar.

Jag har äfven genomgådt åtskilliga öden, sade han, och hade ej så snart väntat mig det nöje jag förefatt mig at söka, men bevis mig den vänskap du tyckes vilja gifva mig, genom en berättelse af dina handlinger; den skall följas af mina, som äfven torde vara värde någon upmärksamhet.

Jag vill göra dig til nöjes, svarade *Timur*, då jag äfven sjelf får påminna mig den blandning af nöjen och olyckor jag genomgådt; men måtta dig af dessa frukter som jag nyligen samlat och smaka med mig den lifliga förnöjelse jag känner af din närvaro.

Måltiden börjas, och sedan den var slutad, åtföljdes *Timur* och *Zophry* til en kulle som var öfvertäckt af vackra tråd.

Det tyfsta uti natten upfyllte deras sinnen med en ljuflig tjusning, lik de känslor den välgörande njuter, då minnet af de olyckligas välsignelser uplifvar hans själ. Uti slutningen af kullen utvalde de hvilostället, och *Timur* började sin berättelse för sin nya vän:

Jag är upfödd i dessa skogar, af föräldrar, hvilka såsom Herdar endast vaktade sine hjordar och skötte sina fruktbara träd. Dygden gjorde dem likväl lyckliga, och den förnöjelse dess utöfvande utspredder, dröjde ej att göra deras fällhet fullkomlig, genom det nöjet de funno uti sin enda sons lyckliga naturs gåfvor. Min fars ömhet för mig tilltog med mitt tillväxande, och då jag följde med honom på jagten eller at upföka hjordarne, öfverhopade han mig beständigt med beröm och vånkaps betydelse, medel som, då de rätt afpassas, bäst tjena at befästa dygdiga böjelse.

Hastigt försvann den flygtande tiden, som en ljuflig dröm störes af den sofvandes oroliga känslor, då sömnen flyr från dess öga.

Kring skogarnes gräsrika parker förde jag hjorden och jag trodde mig fänkt i vållustens sköte, då jag på den tjugande zitrån fong om Gudarnes godhet, samt jordens och himlarnas behagligheter, hvilkas betraktande utgöra Herdarnes vållust. Sjutton gånger hade jag sedt löfven affalla, då jag en dag uti vårens lifliga tid hastade til parken

ken med mina får. Min själ tycktes lifvad af den rena luft, som naturen vid denna årstiden sprider på jordklotet.

Jag hade ännu aldrig sedt någon bland bygdens unga Herdinnor, som kunnat intaga mitt hjerta. Altid känslolös för skönheten, hade jag ännu ej hunnit förfara den blandning af nöjen och oluft, som förordfakas af kärleken. Just denna dagen hade Gudarne utfedt.

Jag kringlopp skogen med hjorden och min zitra, och fördes af ödet til en ort där naturen famlat all sin pragt, at beundras af en vandrande Herde.

Hår vifade sig en högd, omgifven af skuggrika Ekar. Emellan dem växte ymnogt gräs, til nöje för min lekande hjord; öfver en hop blomstrande buskar i sluttningen syntes en fjövik, hvars lugna yta endast upprördes af simmande villfoglar.

Jag tog zitrån och söng - - känslfull söng jag om stället behaglighet; men jag stånade snart, då jag fick höra en röst på höjden mera intagande, än den bildas af en lekande föreställning.

Jag blef varse några lamm som ej vore mina och hastade upp på kullen -- Men hvad fer jag? -- En ung Herdinna, skönare än morgonstjernan då hon ensam i gryningen lyser mellan ilande skyar. Hon sång-och desfs tjusande toner uprörde mitt ömsinta bröst; min själ gaf vika för desfs äskådande, jag kände för första gången den oro som åtföljer en växande böjelse och dold af en löfrik buske, hörde jag Herdinnans ord:

Hvarföre har du sedt den unga Herden? *Zeide!* Hvarföre skulle kärleken störa ditt lugn? Olycklig är *Zeide!* Hvem kan fria dig ifrån olyckan? *Timur*, älskade Herde! Hvarföre vet du ej, att en ung Herdinna brinner för dig -- at de menlösa lamm, som kring hennes fötter leka bland blomstren, ej kunna trösta henne öfver din hårdhet -- men hvarföre hårdhet? Han har ju ej sedt mig, han känner ju ej den eld som lågar i *Zeides* hjerta -- et hjerta som aldrig kunnat ömma för någon annan, än *Timur*, och som aldrig uphör at ömma för honom. Men hvilken Herdinna är som icke klagat öfver hans känslolöshet? Skulle jag ensam vara lyckelig? jag kan ju icke hoppas

pas det? Gudar! beveken Herden, jag för-
tjenar ju att åliskas, ty jag ålskar honom
måst --- Men olycklig är *Zeide*! Echo sva-
rar: olycklig är *Zeide*.

Haftigare än blixten, flög jag till Her-
dinnans fötter och talade: Herdinna! jag har
hördt dig - - och jag ålskade dig redan
vid ömheten af din röst; jag ser dig; hvar-
före ej förr, Gudomliga flicka! Förr hade
jag då kunnat kalla mig lycklig. *Zeide*! för-
lorad är den tid, då jag ej hört dig fåga:
Timur jag ålskar dig! då jag ej med echo
fått svara dig Herdinna! *Timur* ålskar dig
tilbaka -- och ömmare än den stråle som
efter slagregnet uplifvar den sköna, lutande
blomman. Den tåckaste af våra unga flic-
kor har ej kunnat intaga mitt hjerta, *Zeide*!
Du allena har tjuvat mig, ty du upväckte
en känsla, mera hög, än at den fordom i he-
la vidden af naturen varit njuten.

Ömt omfamnade jag *Zeide* och hon sva-
rade mig: Unga Herde! Himmelen har gjort
mig lycklig, ty *Timur* har sedt mig och ål-
skar mig. Tusende andra Herdinnor hafva
önskat sig denna lyckan, men ingen af dem
har

har vunnit den. Men himmel! *Zeide* är ej ämnad åt fällheten. Aldrig får jag åga dig, sköna yngling! ty den unga *Zaradis* är älskad af min far; åt honom är jag ämnad; — Förgäfves skulle jag bjuda til, undvika at blifva et offer åt den erkånsla min far fvurit denna unga Herden, då en grym Tiger föll under hans spjut, färdig at sönderslita våra hjordar. Men, skulle olydnad vara et brott, då min fällhet beror på defs begående? Ja — visst et brott och likväl kan jag icke öfvergifva dig, beständigt vill jag älska dig! — Men min far, — utan forg skulle han icke tänka på mig — och *Zeide*! — skulle du bedröfvu hans ålderdom? Nej Herde! beklagansvärd är jag, men jag vill alldrig mera se dig, jag vill fly, men ej glömma dig; farväl.

Haftigare än den jagade hjorten, flydde *Zeide* undan min åfyn och intagen af ångslan och bestörtning kunde jag ej följa henne. Hon försvann och mitt hjerta flödade af bedröfvelse. Jag gick hem med Herdinnans bild i mine tankar; och ehuru jag hvar dag bemödade mig at finna *Zeide* på kullen, sökte jag dock beständigt förgäfves; aldrig
hör-

hörde jag hennes röst — aldrig kärleken som den tolkade uti känslofulla fånger, och hvar skulle jag söka henne?

När den stjernprydda himmelen gaf aftonen tilkänna genom månans skiftande skimmer, gick jag ut till kullen, jag söng om min sorg.

Zeide, sade jag, har du ej utvalt nat-
ten at besöka kullen? Vet du ej at din Her-
de väntar dig, at han söker dig i skogar-
ne - - at hans lif slocknar som en skugga
då molnet lämnar solen, om han icke fin-
ner dig. Jag lyfsnade och hörde et sagta
gående i dalen. En snövit klädning lyfte
mellan buskarne. Blomsterkrantsar firade den-
na behageliga flicka.

Ach himmel! är det *Zeide*? Jag smög
mig tyft bakom busken där hon satt.

Hon talade och suckar afbröto stundom
hennes tal.

Ensam i den mörka dalen sitter jag u-
tan fasa, ty *Zaradis* älskar mig icke; Han
tilber min syster, *Zeide*, den tåckaste af
flickor. Beklagansvärda *Zulma*! Hvarföre
har

har himmelen gifvit de dödelige ömma hjertan? är det blott för at göra dem olyckelige? *Zeide* och *Timur* älska hvarannan, de äro ju äfven forgfne, ty *Zaradis*, den manliga Herden, som kunde göra mitt lifs fällhet, älskar min fyster och gör min försviflan.

Zulma var en afbild af Skogs Gudinnan och ingen Skönhet utom *Zeide* kunde fördunkla henne. Hon steg upp, hennes täcka bröst höjdes under en storm af suckar och sänktes vid utgjutandet af en tår som lättade hennes oro.

Öfver nedböjda blomster geck hon, och en vållust hade varit att kyssa hennes fjät. Hennes mörkbruna låckar firades af roser, och Gudarne sågo med förundran sina fullkomligaste verk uti *Zeide* och *Zulma*.

Lockad af den friska aftonstunden, hade *Zaradis* äfven besökt denna blomsterrika dalen.

Ödet hade fördt honom så nära, at han hört *Zulmas* klagan.

Mångfaldiga rörelser bildade hans tankar til lyckliga, ädelmodiga beslut, ensam
ta-

zalade han: - - Hvad hör jag? jag är ålskad af *Zulma* och *Zaradis* skulle göra henne olycklig. Himmel! hvarföre skånker du mig hennes ömhet. *Zeide*, obevekliga flicka! Dig är det jag älskar - - Men — hvilken fällhet bjuder mig icke ödet — at göra *Herdinnan* lycklig; ack! kunde jag blifva det sjelf? Så hög är min ömhet, at äfven med förlusten af mit lugn *Zeide!* vil jag göra dig lycklig. Hvilken fyn! Hennes sorgfulla blickar höjas mot himmelen; *Zulma!* blotta suckar är det du andas, och jag skulle icke intagas af din sorg - - jag skulle icke älska dig.

Nu ilade *Herden* fram och *Zulma* beströft, kunde ej undvika hans omfamnande. Ömheten lyfte utur hans ögon och med tjuuning hörde hon hans ord: *Zulma!* jag älskar dig. Skön var din fång då du tolkade mig din ömhet. Du uprörde mitt bröst; jag glömdes *Zeide*, ty med dig vil jag blifva lycklig — alla skola vi blifva det: *Herdinna!* unna mig at följa dig til altaret. Där skola vi förenas och alla våra önskningar skola vi finna upfyllda.

Zulma

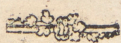

Zulma blef bestört öfver detta oväntade ombyte — Herde fode hon, älskar du mig få fer du din fällhet, ty min ömhet skall belöna dig. Med nöje skådar jag *Gudarnes* vågar at göra de dödelige lyckelige. Jag har trodt *Zaradis* föragta mig och nu älskar han mig. *Timur!* hvar är du? *Zeide!* hvar är du? J skolen båda blifva nöjda och bygdens unga *Herdinnor* skola sjunga om *Zeides* och *Zulmas* fällhet.

Länge hade jag med en kånslöfull tyftnad afhördt dessa lyckligas tal: men nu kastade jag mig till *Herdinnans* fötter och talade:

Behageliga *Zulma!* Ingen kan högre än jag glädjas öfver din fällhet; men hvar är *Zeide?* Hvarföre får jag ej omfamna henne uti liflig hänryckning? Jag vill hafsta til er *Far*, han kan ju ej slita den ur mina armar, som himmelen tyckes skänka mig. *Zaradis* omfamnade mig och vi togo vägen til *Zipharos* hydda. *Zulma* talade om sin kärlek för sin älskare och bägge önskade *Zeide* och mig samma förnöjande kånslor.

Förbi blomsterprydda fält ilade vi. Nå-
 jet tecknade våra spår och längtan var vår
 våg

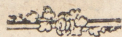

vågvisare. Ju närmare vi nalkades hyddan, desto lifligare utbredde sig vår tjusande inbildningskraft och det öfverträffande hoppet, at hinna evighetens fällaste böningar, hade i ögnablicket knappast intagit ofs med fördubblad liflighet. Men sorgernas skymning utbredde sig snart öfver mit hufvud, och en stråle af ljungeld, kommen at förkrossa mig ifrån himlarnas hotande rymder, hade mindre förskräckt mig än *Zipharos* annalkande från sluttningen af en högd. Dyster var hans upsyn; i hans ifriga blickar spökade ångslan, och hans anlete var en målning af förtviflan. Hans rop voro håftige; vissheten af olyckan uprörde dem, men hans klagan mera rörande än den förjande dufvans, då hon i naturens tyftaste lugn saknar sin bortflugna maka. Han talade, och hans tal utbredde fasa:

Zulma! trösta mig *Zulma!* Din syster
-- Himmel! -- hon är icke mera til! Hennes lif har försvunnit, som en blomma, hvilken visnar af morgon kölden; ty hon hastar ej åter i sin fars armar. Långe hade jag sedt ångslan skymd i hennes mattade blickar, då jag i dag frågade henne om or-

B

fa

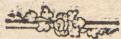

faken till hennes forg. *Zipharo!* svarade hon, du har funnit den forg som förvandlat min munterhet. Hvarföre skulle jag dölja des orfaker för dig, ty det är du endast, som från mitt hjerta kan bortjaga förtvislan? Du vill förena mig med *Zaradis* — jag har aldrig älskat honom, ty den unge *Timur* har intagit mit hjerta. Låt mig få åga denne älskvärde herden och min fällhet skall öfvergå Gudarnes. Jag vet at *Zulma* älskar *Zaradis*, vi kunde då båda blifva lycklige! - - *Zeide*, svarade jag, erkänslan förbinder mig at lämna dig til *Zaradis*, ty han tilbeder dig; jag älskar dig, men ej högre än denna pligt, som jag anfer ypperst af dygderne. *Zeide* gick ifrån mig, med ögonen fulla af den förjande dunkelhet, som tecknar et förlorat hopp.

Zipharo! ropade hon, hennes blick genomträngde mig, farväl, du ser mig ej mer; då, trösta dig sjelf öfver din hårdhet.

Jag har saknat henne hela dagen, och då hon ej återkommit till aftonen, tror jag at hon i förtvislan slutat sina dagar och, kan hånda, i döden med fasa tänkt på sin far.

Tu-

Tufende gångor har jag förebrådt mig hennes död och tufende gånger ämnat följa henne i grafven -- Mätte Gudarnes förbannelser trycka mig til jorden! Mätte jorden under mina fötter öppna sig och i sitt svalg föra mig til de mörka boningar, som böra förvara en själ, ej vård at vistas i den himmelska luft, hvilken är ämnad til jordiska dygders belöning.

Intagen af den djupaste forg, kunde jag ej fåga et ord utan at suckar, blandade med förtviflans håftiga rop, skulle afbryta mit tal. Änteligen utbraft jag i den ömmaste klagan:

Så är du då död *Zeide!* mit enda — mitt olyckliga hopp! — Mätte din helgade skugga uplifva min forg, och din af ömhet strålande anda sväfva öfver mina låppar! Mätte ljudet af mitt namn, som du nämde i döden, hafva upfyldt dig med den Gudalika tjusning, som krossat den fasa des analkande bland de dödellige sprider.

Hören dessa susande vindar som skaka ekarnes toppar på berget! -- fåkert sväfvar din odödellige själ öfver våra hufvuden;

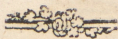

- - dina sista suckar, offrade åt ömheten, utsprida den behageliga luft som helgar mina sinnen - - Men himmel! är det möjligt, at jag för alltid förlorat *Zeide*? Ännu en gång *Echo*! uprepa detta ålåkade namnet! Nej jag vill icke öfverlefva dig, jag vill följa dig i grafven; men först vill jag uplösa den klippan som lyser af ditt blod - - där vill jag kyssa detta blodet tusende gånger och med stolta steg hastat til evigheten, för at finna dig! Här tyftade suckar mitt tal och förtviflan torkade mina tårar.

Stumm och blek stod *Zaradis*; hans ögon voro fästade på den tröstlöse gubben; men et ögnkast af *Zulma* lifvade hans fång och orden på hans läppar. Han talade:

Olyckelige *Zipharo*! Himmelen har frånryckt dig livvets tröst, hastigare än pilen genom buskarne dödar den flygtande.

Din klagan liknar den af forgerne nedtryckte slafvens, och du har ordfak at klaga. — Jag ålåkade *Zeide*, innan jag hörde *Zulmas* fång uti dalen, men då hon skånkte mig sitt hjerta, emottog jag det med tjusning; ty andra med mig skulle då blifva lycklige

lige. Den unge *Timur* skulle hafva gjort *Zeide* nöjd, men hon är icke mera till och hans billiga forg är håftigare än våra förefållningar.

Föreua mig med *Zulma*, och trösta dig, vördige gubbe! Ännu torde du återfinna din dotter; kan hånda hon undflydt et villdjur och i flyendet irrat sig i skogarne: kan hånda hon funnit något ställe af naturen tillredt åt den olycklige, til et stilla utgjutande af sina bekymmer: kan hånda hon ännu hvilar dår, — sjunger om sin kärlek och om des ålskade föremål. — Se den tindrande nattens stjerna, huru des darrande strålar, frambryta genom Almarnes löfrika grenar! Dessa fladdrande sken, som på rynderna afbildade hoppets skiftande med förtviflan! — Se *Zipharo*! se *Timur*, och trösten eder! en trovärdig aning säger mig, at *Zeide* ej är död. Gör mig lycklig, trösta min herdinna — Och Gudarne skola belöna eder med förhoppning.

Nej jag vågar ej hoppas! ropade gubben; såkert hade *Zeide* redan varit tillbaka, jag har sökt henne i marken, de ullrike lammen sakna henne, deras lekande språng äro

förbi, ty herdinnan är borta. - - *Zaradis!*
Zulma! blifven lycklige.

Jag unnar er det, men mina olycklige dagar blifva ständige qual, ty min älskade *Zeide* är icke mera til — O! at hon ännu lefde! Så talade *Zipharo* och hans filfrade här flågtade uplyft af västanvådet. - - Hans ögon upfylldes af tårar och naturen deltog i hans forg.

Långe hade jag, stumm af förvirring, be-
 tragtadt kullen i öster, där jag första gången
 hörde *Zeide* säga: *Timur* är den ende jag älskar!
 Nu steg jag upp; mina fjät fördes af
 förtviflan och de af blomster skimrande hög-
 derne voro vittnen til mina rop.

Jag kringirrade skogarne förfagd, med
 mattade steg. Stundom nedtryckt, hvilade
 jag på det tjocka gräs, som af och an luta-
 de för kommande lätta vindar. — Och huru
 stor skulle icke herdinnans förlust bildas af
 det ensliga - - tyfta, för en själ, förut in-
 tagen af öma, förvirrade tankar. Långe
 hade jag vandrat i natten och nu började
 himmelen at updagas. Jag stadnade på en
 högd, betäckt med ekar, hvilkas toppar
 skimrade af solstrålarne. Lyfande daggdrop-
 par

par betäckte fälten och den täcka fjärilen
kröp ännu darrande på de lutande bladen,
ty des svingar voro stela af nattkylan.

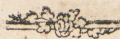
Hår hvilade jag, forgernes skymning
betäckte mina ögon, at de ej kunde fatta
naturens behagligheter; endast fönnen öns-
skade jag — och somnade.

Då sinnet är uprördt och en mängd af
känslor flöda i själen, kan icke tankekräften
hvila med den sofvande.

Drömmar sväfva kring des bådd, ty
af dessa medel betjenar sig himmelen, at
antingen plåga eller trösta de dödelige. Jag
drömde och min dröm bildades af Zephirer.

Jag såg *Zeide*, denna min tankas vålluft,
omgifven af en Gudomligt glänfande sky.
Hennes ögon strålade af samma ömhet som
fordom på den lycklige kullen, och hon ta-
lade:

Evigt ålskade Herde! För din skull har
jag öfvergifvit jorden; ty dit ågande var
mig förbudit. Jag trodde mig finna en lyck-
salighet, större än de dödeliges föreställnin-
gar — men *Timur!* et ögnablick i dina ar-
mar upfylld af den himmelska yra som di-
na kyssar skulle skänkt mig, hade varit mig

Hufligare än evigheter af Gudarnes vållust. Trösta dig herde! din uprörde själs tankar skola hinnas af *Zeide* — de skola plåga henne, men en öm — alltid oupfylld faknad — den skal i hennes varelse sprida förtjusning.

Et susande i de af morgondimman omflutne träden, jagade sönnen från mitt hvi-lande öga, och den älskade bilden förfvann med vindarne. Hittills hade en gnista af hopp sväfvande uplyst mina forger, men då jag sedt herdinnans skugga, då jag hört des af ömhet upfyllda tal, kunde jag ej mera hoppas, at åter finna henne bland de lefvande.

J omilde — Evige Varelses! ropade jag, unnas mig då ej mera hoppet, denna de olyckeliges tröst då forgerne plåga? Skal då äfven en ung herde, som är född at i stillhet och ro förnöta sina dagar, hvilka icke ohelgas af lasterne, skal då äfven han blifva invecklad uti lasternes straff? Och det är du, älskade skugga! Evigt tilbedna *Zeide*! som sänder din herde detta ömmande slaget. Biftra öde! Hvad för en tid utvalde du at flytta herdinnans själ: — den tid då hon skulle finna *Timur*. — Då vi evigt lyckli-

lige uti hvarandras ågande, skulle bortglömt
himmelens fällhet! Huru skulle icke dessa
marker deltagit i vår fällhet, och dessa kring-
liggande hyddors inbyggare, hos hvilka dyg-
den otvungen viftas, hade icke utan liflig
förnøjelse skådat våra lekande famntag, då
vi, omgifne af den tyfta naturen, kaffat på
hvarandra ömmande ögnakast! Men olyckli-
ge *Timur!* förgåt dessa fällhetens drömmar
och skatta dig lyckligast, då du kan förlora
sjelfva begreppet om nöje.

Så talade jag och mina hjordar behaga-
de mig ej mer. Jag kunde icke fördraga
åsynen af en ort, som förlorat sin tåckaste
herdinna. Jag flydde, och fant denna sko-
gen. Hår har jag upbyggt min hydda. En
skymt utaf hopp, som uti sin nedgång lik-
vål matt uplyft mig, har stundom lättat mi-
ne bekymmer. Den ständige skymning som
råder i dessa parker, är en afbild af mitt
hjertas beständige sorg, dock har denna lef-
naden varit mig ljufligare än jag förmodat,
och förnøjelsen har stundom strålat på min
fjål.

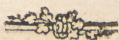
Din ankomst, älskade *Zophry*, skal göra
mina dagar fällare, och himmel! om du åter

förde *Zeide* i mina armar, aldrig skulle jag mera önska, ty jag blef den lyckligaste af varelsfer.

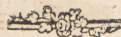
Zophry steg upp, han omfamnade sin vän och talade: — Du har förskaffat mig et nöje, som länge varit afskilt ifrån mina sinnen, *Timur*, du har återkallat lif i min själ! Fordom nedtryckt af forger, kunde jag ej kasta en blick på naturen utan fasa. Mina ögon blefvo upfylde af tårar, då jag fåg de ställen i skogen, som af himmelen tycktes vara danade til känslornas åtnjutande af för-tjusning, ty ensligheten alstrar den aldrig fullkomligt. Nu har jag funnit et nöje, som är det största jag kan vänta bland de dödelige. Igenkån, ålskade *Timur!* under detta länta namn, under denna af forger förändrade skapnad, den *Zaradis* som du lämnat, färdig at åtnjuta högden af lycka.

Vi böra förundra oss öfver Gudarnes vilja, som i denna skogen fördt oss tillsammans, båda öfverhopade af olyckan blott för at lämna oss en tröst, den vi knappast kunnat hoppas. Du känner redan den delen af mina öden, då jag, omgifven af vårluft, nästan trodde mig hafva upnådt det ypper-

persta af fällheten. Nu återstår mig blott at berätta dig, hvad som förorsakat den grund af olycka, i hvilken du fer mig fördjupad.

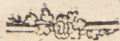
Du vet, at *Zulma* ännu icke talat då du, med hufvudet lutande af bedröfvelse öfvergaf oss i den olyckliga dalen. Den stilla ömhet som lyfte i hennes ögon, trodde jag vara helgad åt kärleken; och upfylld med Gudalika känslor, hade jag förgåtit *Zaradis* vara den endaste ordsaken til din älskade *Zeides* död. Nu kastade sig *Zulma* i mine armar, hennes lifliga fårg förändrades och hennes blickar fästade sig sorgfulla och ömma på hennes olycklige herde: — Farväl *Zaradis*! ropade hon gråtande, jag vil icke mera se dig; ty för din skul har *Zeide* öfvergifvit jorden! hennes svåfvande skugga skulle förebrå mig at älska den, som gjordt henne flygtig från de dödelige. Ensam vil jag förja min syster, och sakna dig. — Nej herde, jag vil det ej! huru kan jag skiljas ifrån dig, då ditt omfamnande är mig tillätit — detta mina begårs håftigaste föremål? Men — då jag ensam i skymningen skulle höra aftenlugnet brytas af kommande
låt.

lätta ilar, då trodde jag hennes välnad fö-
förebå mig i flåkten genom rysningar —
och jag skulle förfåras. Darrande skulle jag
påminna mig vår ömma vänskap och de håf-
tigare begåren skulle förvinna. Ja, jag vil
förja henne enfam, och hennes skugga skal
vörda mig. Tag herde denna sista kyfs. --
Mätte den öfvertyga dig om den ömhet, som
ännu intager mitt hjerta.

Herdinnan försvann hastigare än det föl-
jande ögat, jag kunde ej ändra hennes be-
slut och förgåfves skulle jag budit til at hin-
dra hennes lopp. Omgifven af sorgernas
skymning, föll jag ned på det daggfulla grå-
set och trodde mig blott uti döden skola
finna tröst.

Men fåfångt tror man sig kunna ändra
himmelens beslut. Jag öfverlefde min sorg,
åmnad at i ensligheten utan uppehåll för-
nya den. *Zulma* var borta och min fällhet
följde henne. I denna skogen har jag ut-
valt mitt hemvist. Här har jag lefvat stilla
och enfam. I de mörkaste nätter har jag van-
drat i marken och det dystra — förfårande
har mera förnöjt mina sinnen, än den upgå-
ende solens första lifvande strålar — Hemligen
har

har jag önskat en vän, och himmelen har skickat mig den hastigare, än jag kunnat hoppas. Följ mig, älskade herde, jag vil visa dig min hydda; där skal fömnen upfriska våra mattade krafter och vi skola smaka den hvilala vi försummat.

Herdarne gingo, men en ofynlig magt förvillade deras fjåt och de fördjupade sig i skogarne. Långe hade de vandrat förgåfves, och deras mattade lemmar fökte nu hvila.

De fatte sig vid foten af et berg, omgifvit af grönskande cedrar. Redan svåfvade morgondimmans lätt skimrande moln, och ljuset begynte småningom blicka på naturen.

Från öster kastade sig et sken, likt en glåntsfande purpur och glefa skyar simmade öfver topparne. Lugnet andades öfver parken och mildt leende nalkades morgonen.

Uti denna behagliga rymd hvilade *Timmur* och *Zaradis*. Deras tankar trångde sig igenom himlahvalfvet, och deras tillkommande öden voro deras drömmars föremål. Med stillhet hade de smakat den ljufliga hvila, och solstrålarne begynte redan lysa öfver
sko-

skogen, då *Timur* upvåktes af en Gudalik röst. *Zaradis*, fode han, fölg mig! Intet i verlden har få intagit mina finnen, som den röst du hör på högden af klippan. Männe denna skogen hyser någon mer olycklig än vi. Småningom nalkades herdarne högden, där den täcka rösten genomträngde luften uti tjufande toner, och fördolde under en öfverhängande buske, afhörde de orden som svåfvade från den ömma olyckligas läppar. Hon talade och defs ljud efterapades af lundarne:

Hvar är du förtviflade! huru länge skal din fång blott höras af det tyfta? Här hvilat jag på klippan och, omgifven af forger, uppfyller förvirring mina misnöjda tankar. Fordom skådade jag morgonen med nöje; nu bildar det skönaste mina finnen til förtviflan, ty jag har förlorat min ålskade herde.

Aldrig kan hvilat quåfva mina fuckar, ty då jag infomnat bildat de nattlige vindar dödande drömmar för mina finnen. Himmel! hvarföre flydde jag til ensamheten? Aldrig har något håftigare undflydt mina önskningar; kan hända jag kunnat beveka min far.

Jag

Jag fåg dig, du intagande yngling! då du uti morgonens famn lutat ditt hufvud på den daggfulla tufvan. Din hvila vördades af vådret, och ingen flågt vågade störa din sömn. Huru skulle ömheten kunna skåda dig kallfinnigt? — Nej jag vil ej längre vandra i skogen! Huru kan jag vål åtnöjas med blotta ristan af min ålskades namn. Nu vil jag upfåka honom! Han ålskar mig ännu, ty han har ålskat mig mera än sig sjelf. Men förgåfves fattar du dina beslut, olyckliga! Dina dagar böra upoffras åt forgerne, ty du kan ej mera finna honom, och din ömhet får aldrig utbrista på defs ålskade föremål.

Så talade hon på klippan, och ljudet af hennes röst, upfyllde rymderne med tjusning, ty hennes lycka begynte redan upgå med deras strålande ljus.

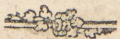
Timur och *Zaradis* stodo håpne. Deras ögon skådade hvarandra, och deras hjertan talade genom blickar. Förgåfves sökte deras läppar at uttrycka någon förnöjelse — upfyllde af en tjusande villa, kunde de ej finna ord at afmåla deras lifliga tankar.

Men

Men nu stod *Timur* upp, han ilade til högden af klippan och igenkände uti himmelsk hänryckning sin älskade herdinna. Deras lycka prifades af naturen - - Morgonen förökte sin fågring och herden talade: Himmel! är det dig jag omfamnar, *Zeide!* Trogna herdinna? - - Ja, jag ser det på din lefvande blick - - jag känner det uti vidden af min känsla. — Och nu får jag äga dig, *Zeide!* Skola våra hjertan ej för alltid älska hvarandra! Skola vi då någonsin åtskiljas, Gudomliga flicka! Nej jag svår, vid denna behageliga morgon - - vid den ömhet som sammanbinder våra hjertan - - Vid denna kyfs - - - jag skal älska dig evigt - - - och ömmare än himmelen sina skapade verk. Emottag min hand, täcka herdinna! och mätte ljudet af mina ord, hvilka uprepas i topparne af de aflågfne träden, äfven upftiga til det öfversta af himlarnarne! - - - där skola de utsprida håpnad bland de evige varelses, och desse skola prifsa sig sjelfve med högmod i de dödliges känslor.

Ja, jag emottager dina löften, *Timur!*
ropade *Zeide*. En önskad och oväntad sällhet

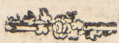

het är det lyckligaste af öde. På denna klippan har jag lefvat sedan förtviflan ingaf mig at skiljas ifrån dig. Ingen dag är som icke vittnar om min tröhet, och du har sjelf hört min klagan til det tyfta, då jag i dag skådade morgonfölen. Himmel, hvad lycka har icke Gudarne skänkt oss! mindre lön väntas icke af en beständig ömhet. — Så talade dessa tvänne älskande, då *Zaradis* stod intagen af de djupaste tankar; saknad och oro påminde honom sin olycka, genom högden af *Zeides* och *Timurs* hänryckande känslor. Alla åtföljdes de til *Zeides* hydda. Där berättade herdarne sina öden för henne, och herdinnans hjerta hvilade ömt uti talande ögnakast vid deras afhörande. Långe hade de kvarblifvit i hyddan, då aftonen nalkades uti skymningar, och den svalkade luften lockade dem at besöka de kringliggande parker, — at förtro dem saknad och ömhet. — De gingo, och, omgifne af flågtande Zephirer, förde dem något längre än de förmodat. Naturen visste sig skön uti natten, ty hvalfvet var redan beströdt med tindrande stjerner, och månan visade jordens lågen uti skiftande skuggor. Nu hvilade *Timur* och *Zeide* på gråset; *Zaradis* gick ensam orolig. Hans vilda blickar voro
C ned-

nedslagne til jorden; knappast förmådde han uti klagande ljud, sjunga en fång som tolkade otröfliga tankar: — Du stråle af afton-sjernan! jag ser dig och påminner mig min herdinnas ögnakast; ännu bildades hoppet af mina finnen, men ej mer - - aldrig mer, skal det nedtyfta min forg. Hvad, *Zaradis!* Skulle dina vänners fällhet ingjuta håftigare förtviflan i ditt bröst? Hvilka förvillade känslor intaga dig? - - och du lefver! Ack måtte himmelen sluta min olycka! Nu rördes *Zeide* til tårar. Hon saknade sin fyster och ömt söng hon en tröstande fång: — Min fyster! Min älskade *Zulma!* Hvarföre skal jag sakna dig, til sörande af min fällhet? Männe Gudarne tillåtit dig öfvergifva jorden, eller vandrar du ännu ensam i någon af en tyftaste dalar.

Olycklige *Zaradis!* Du är ej född til åtnjutande af fällheten; ty du saknar din tåcka herdinna. Intet nöje kan upfylla mitt hjerta, om jag ej återfinner *Zulma*. Trösta dig, olycklige vän! Vi vilja söka henne i skogarne. Om hon lefver, skola vi finna henne. Då skola dessa parker blifva betade af våra hjordar, och hela verlden skal ej kunna upvifa någon lyckligare bygd.

Timur satt djupt tänkande; lyckliga råd hade redan fattat hans sinnen, och de förjandes tyftnad muntrade honom, at uti ljud, fulla af hopp, uttala sina eldiga tankar. Han talade, och Gudarne fågo med vålluft neder från himlahvalfven: — Hvarföre otröstelig *Zaradis*? *Zeide!* hvarföre irrande uti dina beslut? Vi vilja upföka *Zulma*; men först, låtom ofs hafva til *Zipharos* hydda; med hvilken tjusning skal ej gubben omfamna sin älskade dotter, då han ej mera hoppas at finna henne! och -- Himmel! *Zeide*, vi skola afhöra hans välsignelser ifrån af glädje frammande -- båfvande läppar -- redan in- taga de mig uti himmelska känslor. *Zaradis* följ ofs; föllheten skal möta dig! du skal igenfinna *Zulma!* — Nu vandrade de uti natten genom vidsträckta marker til *Zipharos* hydda, och innan de hunno dit, skymtade redan gryningen på bergstopparna och nyfs upväckta foglar hade redan börjat sina lifliga morgonfänger. På långt håll fågo de gubben sittande på en jordbänk, och stödjande sig mot den mosfiga kojan. Full af helig vördnad uplyfte han sina darrande händer mot himmelen, at utbedja sig tröst uti sin bekymmerfulla ålderdom. Ångslig var hans

upsyn och uti rörande toner förtrodde han morgonen sin mildrade forg: — Skäl ännu min matta arm röra den forgliga lutan? Himmel! Skäl den äldrige *Zipharo* ännu blanda sin röst med desfs ljud! hvilken dröm har förljufvat min sömn, och hånryckt mig i mitt hastiga upvaknande? Säg jag icke dig, min dotter, säg jag icke *Zeide* i mina armar! och full af hopp vaknade jag. — Stödd vid min staf, steg jag upp och staplade med matta steg at hålfva den kommande morgonen. Men *Zeide* var borta. Endast en mildrad forg ville himmelen skänka mig uti en återskymt af mitt förlorade hopp. — Nu, då all ting är så skönt omkring mig, då dagens första stråle skymtar för mina matta blickar och desfs lifvande kraft upfrisgar naturen, vil jag sjunga hennes minne och den saknad, som ännu upfyller våra nejder, efter fyra årstiders skiften. *Zeide*, min dotter! Din förlust vil jag sjunga — Men hvad ser jag? Redan är hon trött vid at hvila! *Zulma*, så bittida ilar du at omfamna din far!

Zulma kom med löst flygande hår; endast några få, ännu daggfulla blomster hade hon flåtat i lockar, som flågtande lekte på hennes högtandande bröst. Skönare var hon än
vå-

våren, då defs himmelska luft första gången
 strömmar den ensamme vandraren til förtjus-
 ning. Gubben såg henne och en öm tår föll
 från hans öga. En håftig - - genomträngan-
 de blick fästade hon på sin far, och talade: —
 Jag hörde din fång *Zipharo!* Ensam trodde
 du dig klaga til morgonen: nej, *Zulma* vil
 förja! med dig vil hon förja, och foglarna sko-
 la lysna, rörde af hennes sorg. Du upväc-
 ker i mitt hjerta en saknad, som af nöjet at
 förljusva din ålderdom, *Zipharo!* til hälften
 varit qväfd. Dubbelt saknar jag emot dig:
 — min fyster och min herde. Förnöj dig
 i den upgående solen! Må hennes glans skän-
 ka dig åter den munterhet som fordöm va-
 rit din lott! Mätte minnet af den fordna fäll-
 heten - - af et förlorat hopp, icke väcka din
 förtvislan! Så talade *Zulma* och svarades af sin
 far: — Icke skal förtvislan mera intaga mig,
 min dotter! du har stillat min sorg. Aldrig
 och ensam, öfvergifven af mina barn, hvart
 förde mig fordöm mina steg, där ej saknad
 skulle förnyas uti mitt hjerta? Du ser den
 skogvuxne dåld som ännu skygges af mor-
 gondimman: huru skönfärgad glindrar hon
 ej ännu och försvinner? Där dignade din far

vid åtankan af kärleken, och defs förvillande kraft uti unga - - af håftiga böjelser upfyllda hjertan. Igenom honom förlorade jag mina barn, men ännu större - - mera förvånande ting kunde han väl verka. Men då du kom *Zulma!* Då du påminde dig min ålderdom, och rörd af åtankan om min förtviflan, ilade tillbaka i mina armar; då du beslöt at trösta min svaghet, och at tvinga dig sjelf til stillhet, då skymtade den första fällheten för mina sinnen.

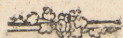
Men hvilket känslofullt hjerta kan väl få lätt förgåta en förlust? Förlåt, min dotter! Ännu kan jag icke stilla min sorg. Hvarje morgon i gryningen skyndar jag at utgjuta min ångslan i den upfriskande sommarluftens sköte. Då förjer jag *Zeide*, ty sjelf var jag ordfaken til hennes förtviflan. Utom dig *Zulma!* skulle jag undertryckas; aldrig kunde någon glad dag uplysa mina sorger. I dag vilja vi fira hennes minne. Jag vil hjälpa dig at pryda hyddan med blomster och löf. Uti det innersta af den tåta lunden, som skymtar högt öfver dalen, vil jag utrödja et rum, där vil jag plantera et tråd, som ensamt skal helgas åt hennes skugga. De senaste efterkom-

kommande skola med förtjusning fitta i des
skyggd, och fåga: detta rum är helgadt åt
minnet af *Zeide*, fordom den skönaste - -
den olykligaste af flickor; hennes förjande
far har planterat det.

Zeide, *Zaradis* och *Timur* stodo lysnande
de stilla. Redan vid åsynen af *Zipharo* hade
Zeide ilat til hans fötter, om ej herdarne hållit
henne tillbaka. Nu stod hon, intagen af
förtjusning, och hörde sin fars sorg - - fåg
de tårar som flöto utför hans åldriga kin-
der. Hon såg sin lyfter i hans armar. Båda
faknade de hånne ömt. Båda skulle de fin-
na henne, och högre var hennes njutande - -
mera lyckligt var det, än den lifligaste bild-
nings-kraft.

Zaradis föll utan fansning til jorden. Han
hade sedt *Zulma*; mera såg han än det han
hoppades. Huru stort är icke afbrottet ifrån
den högsta förtviflan til det yppersta af fäll-
heten? Långe låg han kånslöds, men då her-
dinnans röst hant til hans öra, då hennes
namn ropades af gubben - - då vaknade han,
och hans blick genomträngde den sköna - -
Gudomliga flickan, full af ett häftigt begär,
at

at för evigt få sluta henne i sina armar. Så låg ännu herden; endast hans ögonkast voro de, som svagt tolkade hans tankar.

Timur uplyfte sina händer til himmelen, upfyld af tacksamhet mot *Förfynen*; ty mindre rörd än de andre, förestälde han sig redan förut det ömmande skådespel, som skulle för-ena til en fällhet utan like, de länge åtskil-
de olycklige. Hans ansigte tecknades med förnöjsamhetens drag. Hans ögon irrade öm-
som på de ålskade föremål som omgofvo ho-
nom, och nu stadnade de på *Zeide* med vål-
lust. Vi vilja, sade han, hasta til *Zipharo*.
Se huru svagt han refer sig på sin staf! *Zeide*,
se vår far, huru med tårfulla ögon han
går at fira ditt minne! Nu ilade de och re-
dan voro de i fällhetens famn! *Zeide* och *Timur*
vid gubbens fötter, *Zaradis* i sin ålskade
Zulmas armar. Hvilken tafsa af känslor! Öm
förvirring tecknade des början; des slut var
en afbild af Gudarnes vållust: — Är det
Zeide - - min dotter, jag ser? Gåckar mig ej
en

en tjuftad inbillning? himmelska skugga!
Måtte jag åtminstone få omfamna dig, innan du försvinner! Men hvad? Gudomliga fyn! Jag sluter dig i min famn, du lefver *Zeide!* och få länge har du kunnat förgåta din far! O! sista, lyckliga stunder af min lefnad! — Skulle jag uti eder se det ögnablick, då himmelen utgjöt den högsta vållusten öfver min själ! *Zipharo*, min far! Hvad verkar ej kärleken, då den äggas af förtviflan? Förlåt din få länge olyckliga dotter; Jag hade förlorat *Timur*; med honom flydde min fällhet! Jag har funnit eder båda och högre är mitt njutande, än möjligheten kunnat bilda det, då ej misnöjen och förluster skingrat defs bestånd! Förena ofs min far, låt ofs förlofva din ålderdom! - - - Himmel, *Zulma!* ömma vån! Du sliter dig ur din herdes armar, at omfamna mig. O, hånyckande själens fullhet! Gudar! Huru hastigt hvålfven J de dödeligas öden! Se -- nu upkom solen öfver kullen; hvilken för-

nöjande syn! och med henne upgick fällheten öfver dessa tjufade bygder. Nu tyftnade *Zeide* och heliga rysningar (förgäfves skulle de beskrifvas) intogo de upmärksamt hörande.

Zaradis och *Zulma* talade ej; ömma omarmningar tolkade deras tankar, och sjelfve de odödelige skulle ej tröttnat, at se detta känslofulla uptråde.

Nu kallade *Zipharo* sina barn, och med en tröstad, nöjd blick talade han: — Samlen eder hit mina barn! stödjen mig, at jag ej undertryckes! Huru lyckligt är mitt öga, at ännu en gång få fälla en tår, som ord sakas af förnöjelse! Redan har ömheten för enat er; min välsignelse skal äfven göra det: Mätten j, evigt lycklige, icke en gång åtkiljas uti döden! Mätte hvarje ögnablick af eder lefnad upfyllas af fällheten och ingen sorg förminska eder vållust! Gudar, hören mig! och ingen dag skal vara mig
me

mera kår, än då mig tillåtes öfvergifva jorden.

Så förenades desse skingrade ålskvårde. Vålsignelsen utspredde sig mildt öfver deras boningar, och solen tycktes likfom dröja i sin nedgång, för at längre sprida sig ljus öfver dessa fälla bygder.

Igenom uthårdandet af forgerne är det, man lär sig at känna värdet af fällheten.

Slut.

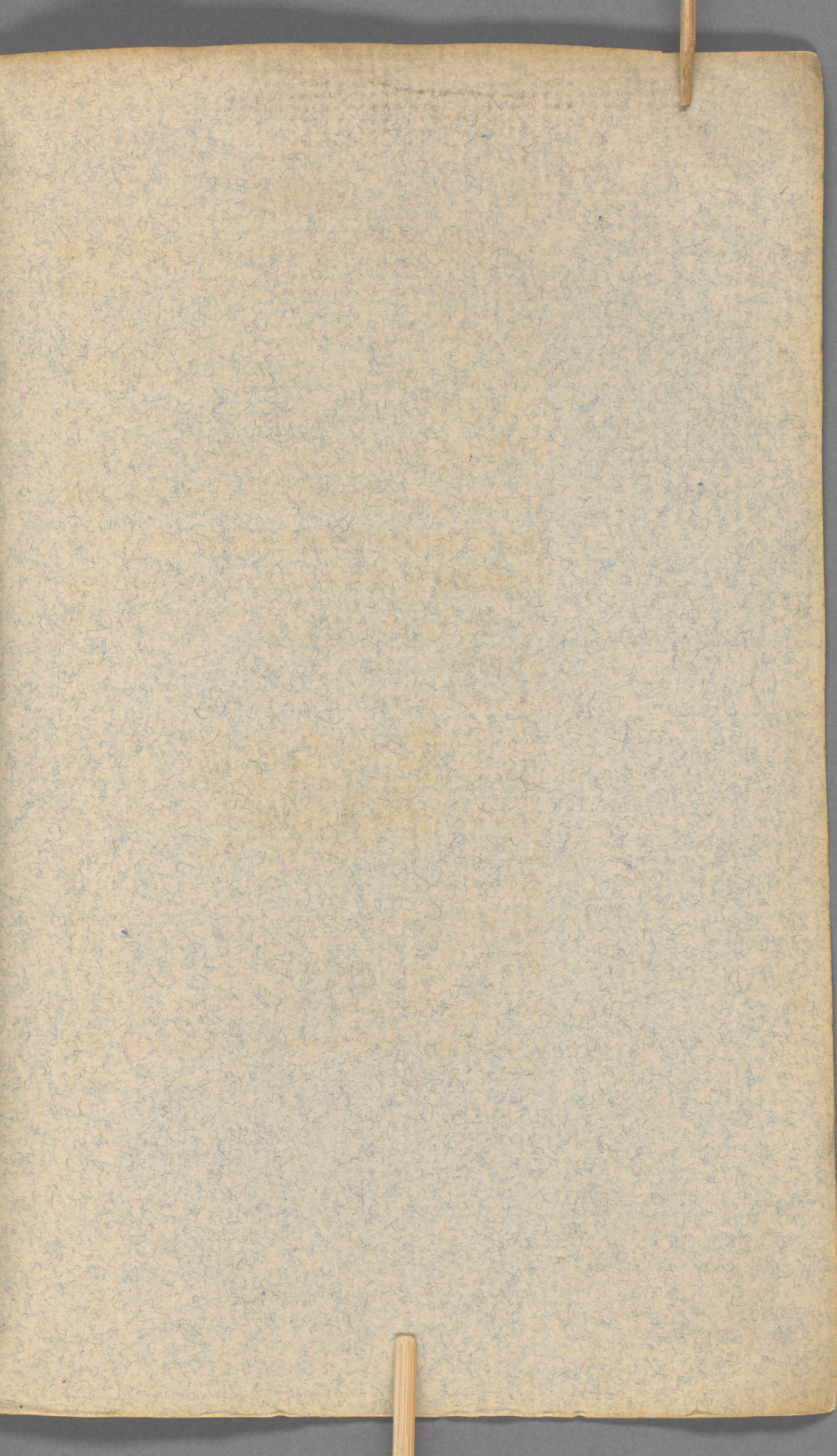
Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

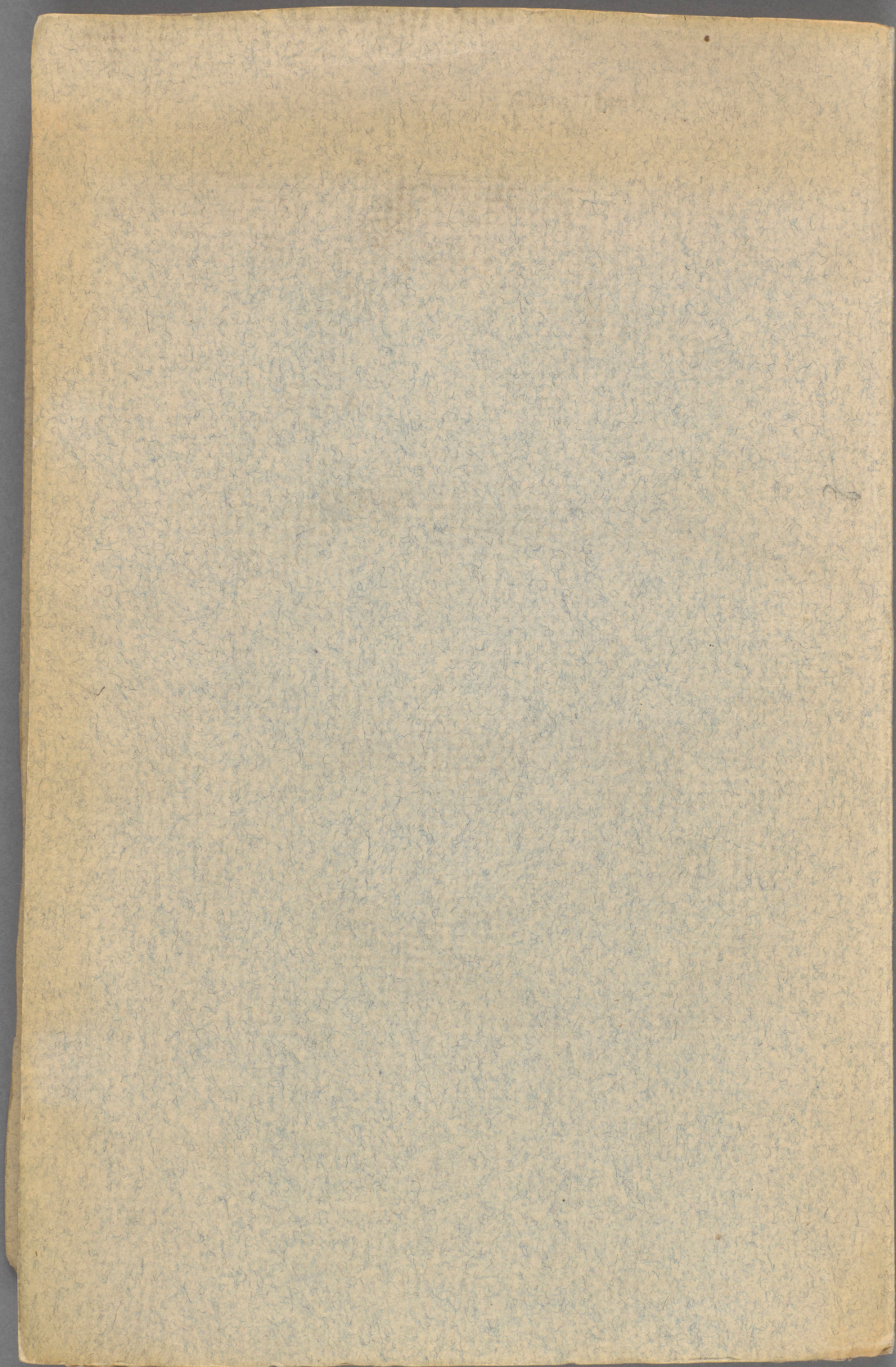
Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

